

פנחס יסעור: תריסר שירים קטנים

לזדה

1

בבוא היום לא אוסיף עוד לקשט המראות
אלא חפשי אהיה להסדיר את מיני הצער שורות שורות,
להקצות לכל מין את חלקתו ובעתיד אולי
אף לטרוח על טיפוח חלקות אלו כפי המקובל.

2

עלתה בי מחשבה, כי בעת אותה המלאכה
יותן לי אף להקצות חלקה מיוחדת לבני בכורי,
כשסוף-סוף ישוב מדרכי השפוטים
ואני אהיה כולי פנוי מכל ציפיה.

3

כבר עתה אני נבוך
לקראת אפשרות של פגישה כזו.

4

ההבדלה בין חלקות החי וחלקות המת
תדרוש ודאי עבודת נשים רבה
ומחייבת יציאה מתחום המשיכה של החדלון,
דבר שהצעירים אינם מצטיינים בו,

5

למרות המסעות האחרונים שתוכננו היטב
לפרוץ את טבעת הזכרונות
בדרך אל שמי הכוכבים
המתרחקים במהירות סופית.

6

במיוחד נתתי דעתי לשאלת הגדרות
ובחירתן ההולמת.
נראה היה לי כי במקרה זה
עשויה התפילה לקצר את הלבטים

7

ולרסן את תשוקת המגעים בין מיני הצער.
כשרם של אלה לחדור מבעד לחוטי התנ"ל
הדהים אותי והייתי חסר-אונים,
כשהתמזגו עם כלל השמיים ונותרו

8

כמוהם שקופים וללא בטחון
שמהירות התפילה עשויה להשיגם.
בכל זאת ראיתי את התפילה
כמציאות מוכחת מעל לכל ספק

9

והנחתי אותה כיסוד
להתקין בה גדרים כל החלקות :

10

"ברכי, נפשי, את יי"

11

עם בוקר בטרם אתעטף בעורי
לאחר שהייתי חשוף כל הלילה למתשכים.

12

האור מעלה בי חלומות בהקיץ
על בוא היום בו לא אוסיף עוד
לקשט המראות.
לא צמחה בי כל אמונה בתחיית המתים.